

Att gifta sig har varit ett stort äventyr

Många unga människor flyttar ihop utan att gifta sig, ett faktum som gäller även döpta kristna. Längtan efter den livslånga kärleken och ett stabilt familjeliv lever ändå kvar hos många av dem. Denna artikel handlar om tre par, med sinsemellan helt olika historier, som gifte sig efter att ha levt en tid som sambor. De sex huvudpersonerna talar om ett "före" och ett "efter" bröllopet. Vad är det som förändras?

2016-12-12

Det är inte alltid enkelt att gifta sig. Förra året, vid en av sina onsdagsaudienser, tog påven Franciskus upp denna fråga: ”Vi måste reflektera allvarligt över varför dagens unga inte vill gifta sig, trots att nästan alla längtar efter en stabil kärleksrelation och ett varaktigt äktenskap”.

Antalet äktenskap har sjunkit drastiskt under de senaste decennierna, men det finns en mängd olika anledningar till detta som gömmer sig bakom statistiken. Det behöver inte bara handla om nonchalans. Varje historia är uppbyggd av en massa olika aspekter och svårigheter: svårigheter att hitta en lämplig bostad eller ett bra jobb, rädsla för att inte leva upp till sina löften... Förra årets familjesynod har

påmint alla om att Kyrkan alltid måste vara med familjerna oavsett deras situation. Hennes mission kommer alltid att vara ”att hela sår och väcka hoppet till liv”.

En liten stund varje söndag

Elena är katolik av bysantinsk rit. Hon föddes i Rumänien, i ett kommunistiskt samhälle där tron praktiserades i hemlighet. 20 år gammal flyttade hon till Spanien för att söka arbete. Det första hon gjorde när hon kom var att leta upp en kyrka. Den bysantinska riten är formellt sträng, exempelvis måste man alltid bikta sig innan man tar emot kommunionen och mässorna är två timmar långa. Den nya liturgin var en chock för Elena, och när hon ringde till sin mamma för att berätta sade mamman: ”Gå inte dit, det måste vara något konstigt”.

Hon ville fortfarande leva ut sin tro, men moraliskt sett levde hon långt

borta från Kyrkan, genom sin umgängeskrets och miljö. Snart träffade hon Jorge, som också är från Rumänien, ortodox kristen men inte praktiserande. De blev ihop och hon blev gravid. ”Jag visste att det liv jag levde inte var bra, men jag bad till Herren att Han, ifall något skulle hända mig, skulle låta mig bikta mig innan han tog mig”.

Deras dotter föddes 2005 och de lät döpa henne i den katolska tron. Efter det började Elena gå till kyrkan på söndagarna, men hon vågade inte gå in, utan gick bara utanför. Hon hade en allt starkare önskan efter att rätta sitt liv efter Kyrkans ordning, men hon behövde övertyga Jorge. 2008 var de nära att gifta sig, men han fick kalla fötter när han förstod att de skulle behöva delta i en äktenskapsförberedande kurs.

Ett år senare tog Elena beslutet att genomföra en sträng fasta på fyrtio

dagar för att be Gud om en definitiv lösning för sin livssituation: antingen att hon skulle gifta sig med Jorge eller att de skulle gå skilda vägar. Dessutom bestämde hon sig för att hitta en grekisk-katolsk församling i Madrid.

Vasile, en rumänsk präst av den bysantinska riten, hade nyligen startat en hemsida med information för personer som önskade gå i mässan enligt denna rit (de har tillgång till ett kapell i kyrkan Nuestra Señora de las Angustias i Madrid), och Elena kontaktade honom. Hon och Jorge började gå dit varje söndag och Vasile höll en äktenskapskurs för dem anpassad efter deras behov, en stund varje söndag efter mässan. I maj 2010 gifte de sig i samma kyrka.

Följande år hörde Elena att påven skulle komma till Madrid för Världsungdomsdagarna, och hon

ville ta sig till ett av evenemangen. Hon åkte tunnelbana dit med sin dotter i barnvagnen, och där träffade hon Pilar, som är medlem i Opus Dei. En tid senare bad Elena om att bli upptagen i Opus Dei som supernumerarie. ”Nu gör jag Guds vilja för mig, det är det som jag hade sökt i hela mitt liv. Med Gud blir allting lättare”.

I omvänd ordning

Flygplatskontrollanterna i Madrid kände dem väl och tillät dem ibland att gå ända till utgången tillsammans innan de skildes åt. Varje helg färdades Curro och Davinia över de 250 milen mellan Zaragoza – dit han just hade flyttat – och hennes föräldrahem på Kanarieöarna. Men på måndagen behövde de vara tillbaka på sina respektive arbetsplatser.

De hade lärt känna varandra ett antal månader tidigare via internet.

Båda förberedde sig för samma sluttentamen, och de brukade delta i ett internetforum tillsammans med andra studenter för att byta anteckningar med varandra. De började ha mer och mer kontakt med varandra, och en dag bestämde sig Curro för att ta flyget för att träffa personen som redan kändes så nära.

Båda kom från kristna familjer, och som barn hade han gått i en skola där kaplanen var präst i Opus Dei. Han hade även varit med i en ungdomsklubb. Men "livet gjorde att vi slutade praktisera tron, för att det är enklare än att praktisera". Månaderna gick och någonstans mellan flygresorna bestämde de sig för att flytta ihop. Davinia flyttade till Zaragoza. För att det hela gick så fort och för att de inte hade mycket pengar tyckte ingen av dem att det var angeläget att gifta sig just då. Den "perfekta tiden" skulle väl komma.

Tre år senare var allt sig likt. Men en dag gick de på en känd persons begravning i det Heliga Korsets Upphöjelses kyrka, där Curro såg en bild som han kände igen. Den föreställde den helige Josemaría och väckte många goda minnen hos honom. I mässan kände både han och Davinia för första gången att det var smärtsamt att inte kunna ta emot kommunionen.

Några månader senare inbjöd hennes väninna Berta dem till saligförklaringen av Álvaro del Portillo, den 27 september i Madrid. Det var detta tillfälle som gjorde slut på alla ursäkter, och de satte igång med att planera bröllopet. ”När vi väl hade bestämt oss tog det oss bara tre veckor att organisera det hela! Vi hade gått och tänkt på det i fyra år, men olika bekymmer kom alltid i vägen: det kostar så mycket, vi måste bjuda så mycket folk... Vi kom inte vidare. Men närhet till Gud ger dig

styrka: en god början får ett gott slut!”, säger Curro.

Davinia fortsätter: ”Vi gick en äktenskapskurs på en helg, eftersom vi inte hade mer tid, och det blev jättebra. Det var par som hade varit gifta i 20 år som höll i kursen. Det blev inspirerande föredrag, grupparbeten, gemensamma måltider... Vi var alla olika varandra, men det var en fantastisk helg och tiden flög iväg”.

Den 18 november vigdes Curro och Davinia i samma kyrka där begravningen hade ägt rum flera månader tidigare. Det blev ett enkelt bröllop där bara deras föräldrar och syskon och några riktigt nära vänner var närvarande. Paret har börjat praktisera sin tro igen och på så sätt har de hittat ”biten som fattades”, det som de hade saknat utan att vara helt medvetna om det. ”Att komma närmare Gud har hjälpt oss att ha det

ännu bättre tillsammans och att ha mer gemensamt”, säger dessutom båda två.

Att hela en livssituation

Sergio är läkare, och för några år sedan tillbringade han en tid i Dominikanska republiken för att göra volontärarbete. Där träffade han Angie, som arbetade för Läkare utan gränser. De blev kära, kom tillbaka till Spanien tillsammans och gifte sig borgerligt.

De var båda döpta och såg sig som katoliker. Men de hade inte fått tillräckligt med trosundervisning för att riktigt kunna uppskatta vikten av äktenskapets sakrament. Eftersom deras familjer borde långt borta tyckte de inte att det var läge att planera ett kyrkligt bröllop.

Tiden gick. Angie berättar: ”Vi var hela tiden nära Kyrkan, men utan att leva i Guds nåd. Under de tio år som

vi har varit tillsammans har vi lärt känna Opus Dei genom Chari och hennes man”. Chari är supernumerarie och arbetar på samma sjukhus som Sergio. Det uppstod snabbt en vänskap mellan de två paren. ”Genom vänskapen med detta par såg vi nådens effekt på dem, hur den hjälpte dem med deras svårigheter, med barnen, med livet tillsammans”.

Den avgörande vändpunkten kom när deras dotter skulle fira sin första kommunion. Flickan önskade sig något av sina föräldrar – att de skulle kunna ta emot kommunionen, alla tre tillsammans. Det ledde till att de bestämde sig en gång för alla. Angie och Sergio gick i trosundervisning i några månader och till slut gifte de sig i Kyrkan. Och när dagen för dotterns första kommunion kom fick alla tre ta emot Eukaristin tillsammans.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/att-gifta-sig-har-varit-ett-stort-aventyr/>
(2026-03-17)